

نسخه چاپی/خبرآنلاین

تاریخ: دوشنبه 4 اسفند 1393 - 09:56:33 کد مطلب: 401488

سرویس خبری: سیاست < دیپلماسی

چرا ظریف، صالحی و فریدون را به ژنو برد؟/ وقتی آقای دیپلمات عیار خود را نشان می دهد

دور تازه مذاکرات هسته ای ایران و ۵+۱ یک پرسش مهم و کلیدی با خود به همراه داشت. چرا ظریف، علی اکبر صالحی و حسین فریدون را با خود به ژنو برد؟

سعید جعفری پویا

۱ - دور تازه مذاکرات هسته ای با یاران تازه نفس

تیم هسته ای ایران همراهان جدیدی با خود به ژنو آورده است. این خبر بلافاصله پس از مشخص شدن سفر علی اکبر صالحی و حسین فریدون به دور تازه مذاکرات هسته ای به سرعت در پایگاه های خبری جهان منتشر شد و مورد توجه مخاطبان هم قرار گرفت. عموم رسانه های خارجی با بلد کردن این خبر از عزم جزم ایران برای حصول توافق خبر دادند.

۲ - جنگ نابرابر در حوزه دیپلماسی رسانه ای

چه دوست داشته باشیم و چه خیر، ایران در عرصه دیپلماسی رسانه ای در سطح بین الملل در تقابل با آمریکا دست پایین دارد. اتفاقی که البته ارتباط چندانی با عملکرد دیپلماسی رسانه ای وزارت خارجه ندارد و اساسا موضوع در حیطه دستورکارهای کنسولی و رسمی نمی گنجد و بیشتر آن را باید در قالب های فضایی مجازی، دهکده جهانی و مراودات غیر رسمی جستجو کرد. این موضوع از عواملی مختلفی هم نشأت می گیرد. از آن جمله می توان به تفاوت زبانی و ضریب نفوذ رسانه ها اشاره کرد. چرا که رسانه های داخلی هر اندازه هم که ماجراهای مذاکرات هسته ای را منتشر کنند، باز هم این موضوع تأثیری روی افکار عمومی بین المللی و همچنین سیاست مداران و دولت های خارجی نخواهد داشت و معیار قضاوت نظام بین الملل تحت تأثیر شبکه های ماهواره ای، روزنامه ها و وب سایت های عمومی امریکایی خواهد بود؛ چرا که آنها فارسی بلد نیستند که بخوانند اخبار و گزارش های خبرگزاری های ایرانی را بخوانند. در نتیجه منابع به سایت ها و روزنامه های انگلیسی زبان محدود می ماند. همین موضوع کفایت تا رسانه های امریکایی فضا را آنطور که می خواهند جلوه دهند. بر این اساس آنها می توانند مسئولیت شکست احتمالی مذاکرات را بر گردن ایران بیندازند، بدون آنکه روشننگری چندانی در این رابطه صورت گیرد و حقیقت برای مخاطبان بی طرف عیان شود. نادر انتصار در این رابطه به خبرنگاران می گوید: «رسانه های امریکایی با مدیریت فضا از همین حالا ایران را مسئول شکست احتمالی گفتگوها معرفی کرده اند و با تحت فشار قرار دادن اوپاما تلاش دارند او را از اعطای امتیازات بیشتر به تهران باز دارند.» ([اینجا](#) بخوانید)

۳ - چاره کار چیست؟

اما آیا چاره ای هم برای این کار وجود دارد؟ باید بپذیریم که در این جنگ رسانه ای ما ابزارهای کمتری در اختیار داریم. همانطور که سیروس نصری در گفتگو با خبرآنلاین تاکید دارد: «ما باید به این واقعیت اذعان داشته باشیم که دستگاه تبلیغاتی آمریکا قوی و با امکانات فراوان در عرصه حضور دارد و در نتیجه مقابله با آن بسیار سخت است. از سوی دیگر هم باید بپذیریم در طول دوران مذاکرات هسته ای، در بخش دیپلماسی عمومی و رسانه ای چه در داخل و به خصوص در خارج نتوانسته ایم از مجموعه امکانات خود استفاده کنیم.» (اینجا بخوانید)

به دلیل عدم سرمایه گذاری برای لابی های ایرانی خارج از کشور، گزینه های در دسترس چندانی وجود ندارد و شاید تنها باید به یک حسین موسویان دلخوش کنیم که تک و تنها از این نقطه جهان به نقطه دیگر می رود و با شرکت در نشست ها و کنفرانس های خبری، علمی و سیاسی مواضع جمهوری اسلامی را در بهترین قالب برای مخاطبان جهانی تبیین می کند.

۴ - تکنیک ها و تاکتیک ها در مذاکرات بین المللی

در مذاکرات دیپلماتیک نحوه طرح خواسته ها و اینکه اول شما درخواستی را مطرح کنید یا طرف مقابل، در نتیجه نهایی تاثیر فراوانی دارد. اما در این شرایط ظریف در گفتگویی با صراحت اظهار می دارد: «ایران به طرف آمریکایی اعلام کرده که قرار است علی اکبر صالحی در مذاکرات ژنو حاضر باشد و طرف آمریکایی هم وزیر انرژی خود را برای گفتگو با رئیس سازمان انرژی اتمی ایران به سوئیس بیاورد.» طرح چنین موضوعی از سوی ایران در شرایط عادی مذاکره می توانست امتیازی منفی به شمار آید، اما اگر قدری بیشتر و البته دقیقتر این معادله پیچیده را واکاوی کنیم به نبوغ ظریف ایمان می آوریم.

۵ - Blame Game ادامه دارد

با تمام آنچه گفته شد عیان گردید که در درجه نخست، ایران از حیث امکانات رسانه ای یاری رقابت با طرف آمریکایی را ندارد. دوم اینکه ما نتوانسته ایم با ایجاد لابی های بین المللی، حمایتی خارجی از ایده ها و برنامه های خود در آمریکا یا اروپا کسب کنیم و تمام بعد تبلیغاتی فعالیت های ما، به اقدامات رسمی و دولتی محدود می شود. ضمن اینکه به یاد داشته باشیم که میان طرفین Blame Game و بازی مقصر جلوه دادن رقیب در صورت شکست احتمالی مذاکرات هم به شدت در جریان است. پس با این امکانات نابرابر طبیعی است که پس از به نتیجه نرسیدن گفتگوها، در پایان بازه زمانی تعیین شده، ایران به عنوان مقصر شکست معرفی شود.

۶ - وقتی تفاوت یک دیپلمات ورزیده مشخص می شود

اما ظریف چه کرده تا این بازی از پیش تعریف شده را به سود خود تغییر دهد؟ در حالی که طی هفته های اخیر عموم روزنامه های آمریکایی، رئیس جمهور این کشور را از اعطای امتیازات بیشتر به ایران باز داشته و تهران را مسئول هر نوع بن بست احتمالی در گفتگوها معرفی کردند، جواد ظریف در اقدامی ناگهانی چند همراه تازه با خود به ژنو می برد. علی اکبر صالحی، حسین فریدون و محمد کاظم سجادیپور. سه نفری که حضور آنها در سوئیس در رسانه های خبری و تحلیلی جهان به عنوان گام جدی ایران برای حصول به توافق ارزیابی می شود. ظریف با این اقدام و با دست خالی به جنگ رسانه های پرتعداد بین المللی می رود و اتفاقاً پیروز هم از میدان خارج می شود. چرا که جان کری در نخستین اظهارات پس از این اقدام ایران، گپ میان دو طرف را جدی می داند و حتی ایران را به پایان بخشی به مذاکرات تهدید می کند. در نتیجه ناظران بین المللی با کنار هم گذاشتن این موارد به سادگی به این نتیجه می رسد که این ایران است که خواهان حصول به توافق است و حتی برای این کار حاضر شده معتمد ویژه رئیس جمهوری و رئیس سازمان انرژی اتمی خود را هم همراه داشته باشد، اما واکنش آمریکا چه بوده؟ ایران را تهدید می کند که به مذاکرات پایان می بخشد. شاید همین موارد باشد که تفاوت میان

یک دیپلمات ورزیده و با تجربه را با دیگران مشخص می کند.

29308

<http://www.khabaronline.ir/detail/401488>

لینک مطلب: